

Oda Veternici

Ne treba nam Sumatra, ni Cejlon, ni Java!
U "prašumi" Sljemensa Veternica spava.
Iz Vrbana krećemo Dubravicom mi
sve dok ne pronađemo planinarski put broj tri.
Tamo se parkiramo i kamo poći, gledamo:
Ima puta, ima staze, ali ne vidimo putokaze!
Stopedesetosam skupa, imamo mi
i još se nikad u životu nismo izgubili!
Uputa kaže, petnaest minuta samo.
Divota jedna! Začas smo nas dvoje tamo!
I stare noge žustro krenu
po drvlu, šljunku i kamenju
i blatom prekrivenim stubama.
O, jadna i moja i tvoja mama!
Koljena nam klecaju, napušta nas snaga!
Kad će ta Veternica, naša majko draga?
Petnaest minuta prođe prije pola sata,
a nikako ugledati Veternice vrata!
U tom nam čistina sine iznebuha,
no, zaštopana su nam skoro oba uha.
S kacigom na glavi, stube nas neravne vode,
uz uže nesigurno, klimave noge hode.
Vodič nam pomaže i upute daje:
"Čuvajte dobro glavu, sagnite se jako,
pri tome na rupe i blato pazite svakako!
I priča nam prapovijest i noviju povijest jame
i opaja nas njome.
Sve je fascinantno i ushićeni smo, dabome!
A onda opet, ajme!
„Provucite se ovdje, čuvajte glavu i stavite nogu tamo!“
- Ah, Bože, pomozi!, da se samo u dubine ne survamo!
I dalje slijedi sve što vidjeti vrijedi!
Ali natuknut ću samo malo,
jer mnogo toga mi ni u glavu nije stalo,
a nešto i pred ušima nagluhim zaostalo.
Medvjedji zubi na glavi sjaje kao bazalt čisti,
ali spiljski medvjed neće njima ništa gristi.
I školjke Panonskog mora nas gledaju sa svoda
dok hodamo po medaljonima s rupom u sredini,
što ih je stvorila voda.
Na tlu "kameni slap" i kapi razlivene,
na stropu "vrtložne vode" u kamen pretvorene.
Ah! Kakve su to divne uspomene!
Vidjeti vodu što kapa nečujno i nevidljivo,
kao da nježno miluje vapnenačko tkivo.
I znati da si jednom u tome uživ'o.
To je – nemjerljivo!
I znati da će netko drugi, u nekom budućem vijeku,
gledati stalagmit ili stalaktit, koji je sada u začetku.
To je - kao da smo mi - na početku!
Mi sad nemamo vremena, ni znanja, ni moći,
ali za nama će nove generacije doći
i diviti se ljepotama što u njedrima svojim
Veternica još skriva, jer ona će,
i kad nas ne bude ovdje, uvijek biti aktivna i živa!